

Narativita – její rehabilitace a „restaurace“

Pojmové myšlení řeckého typu si samo nevystačí a nikdy si nevystačilo; vždycky je sice zapotřebí „formalizovat“, ovšem jen některé struktury (a dokonce jen některý jejich typ), ale dát dohromady rozsáhlejší „texty“ nelze bez prostředků narativity (příkladem jsou třeba *Principia mathematica* autorů B. Russella a A. N. Whiteheada). Odmítání narativity starých mýtů a mytických vyprávění nikdy nemohli starořeční filosofové dotáhnout až do konce; jejich odmítání každé narativity, pokud šlo třeba o „bohy“, je sice pochopitelné, ale bylo motivováno spíše emotivně než racionálně (přestože se jako racionální ohlašovalo a samo pociťovalo). Až Platón si toho byl do jisté míry vědom, ale umožnil tak později také nejrůznější pokusy o „rehabilitaci“ či „restauraci“ filomytičnosti a filosofisujících mýtů, což rozhodně nebylo jeho úmyslem. Ovšem každá, byť relativní restaurace narativity s sebou vždy zároveň a volky nevolky přináší větší nebo menší restauraci mýtu a mytologičnosti. Někdy může mít rehabilitace narativity vážné a důležité důvody, a pak je třeba se mít mimořádně na pozoru před ožíváním filomytičnosti a před nárůstem a atraktivitou tzv. mytologismů (termín Landsbergův). Obrana před takovým nebezpečím však nesmí být spojována s odmítáním narativity.

(Písek, 111228–3.)